

abeltje

tijds v.d. apoort

SERIE KARAATBOEKJES

Nummer 1

Copyright 1965 by GIDEON N.V.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopy, microfilm, en op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, or any other means without written permission from the publisher.

TIJS VAN DER APOORT

ABELTJE

EMMEN

UITGEVERIJ GIDEON N.V.

Hoofdstuk één

De zakkenroller

Abeltje is een heel aardig jongetje. Hij heeft zwart haar. Hij is geen Nederlander, hoor! Abeltje is een joodje met een lekker bruin gezicht en een scherpe neus. Ik weet niet of Abeltje op school geweest is, maar hij gaat nu in ieder geval niet meer naar school. Hij is misschien tien of elf jaar, Abeltje weet het

zelf niet. Hij heeft geen ouders meer, geen vader en geen moeder. Hij heeft ze nooit gekend.

Abeltje is eigenlijk een straatjongen. Hij slaapt 's nachts in een portiek of op een bank in het park. In de wintermaanden is dat wel eens koud, het sneeuwt zelfs wel eens in Bethlehem. En dan heeft Abeltje niets anders om zich mee toe te dekken dan een oude vuile lap. Zijn tulband doet hij dan om zijn hals, maar dat helpt niet veel, want die zit ook vol gaten. Als hij die overdag om zijn hoofd gedraaid heeft, steken soms zijn oren door de gaten heen.

Er is in Bethlehem wel eens wat werk te doen voor een jongen als hij. Je kunt wat kranten rondbrengen of een ezel drijven of water putten, en dan krijg je meestal wel wat te eten. En er zijn ook wel mensen die zomaar een aalmoes geven, want de meeste mensen weten nog wel dat je voor de armen, de weduwen en de wezen moet zorgen. En zo is Abeltje vaak van aalmoezen in leven gebleven, want Abeltje kan geen werk vinden. Ze willen hem niet hebben. Hij kan overal zoeken en vragen wat hij wil. Laatst nog heeft hij het geprobeerd bij een timmerman. Maar de timmer-

man zei: — Jonge, ik moet er één hebben die weet wat schaven is; ik kan jou niet gebruiken zoals jij daar met je handje staat. En Abeltje heeft het geprobeerd bij de vissers. Hij heeft een heel eind gelopen naar het strand, waar de vissers werken. Hij zag voor het eerst van zijn leven de zee. Hij heeft heel lang op een duin gezeten om over de grote,

grote zee te kijken. Pas toen hij honger kreeg, heeft hij er aan gedacht dat hij eigenlijk hier

kwam om werk te zoeken. Er was net een visser bezig zijn boot op het strand te trekken en Abeltje is naar hem toe gelopen en hij heeft gevraagd om werk. Maar de man keek hem eens aan en keek eens goed naar zijn hand en schudde toen alleen maar z'n hoofd. Ook hij kon Abeltje niet gebruiken, want Abeltje heeft maar één goede hand. De andere is verlamd, hij kan er niets mee doen.

De hand hangt slap aan zijn arm en is ook wat kleiner en smaller dan de goede hand. De timmerman denkt: je kunt alleen een goede timmerman zijn als je twee bruikbare handen hebt en de visser denkt: hoe zal iemand met één goede hand een net binnen boord trekken?

En Abeltje kreeg geen werk. Hij stal hier een koolraap en daar een paar appels en dan kreeg hij ergens een fooi of een boterham en zo bleef hij in leven. Wij zitten drie keer per dag aan tafel en eten tot we genoeg hebben, maar Abeltje had altijd een hol gevoel in zijn buik. Dat kon je wel aan hem zien — hij was vel over been. Gelukkig was het in Abeltjes land nooit lang erg koud, want zoals zijn kleren eruit zagen, vreselijk! Lange rafels aan zijn rok en om zijn hoofd. Zo iemand

nemen de mensen ook niet graag in dienst, want de meesten schamen zich voor zo'n armetierig knechtje en ze hebben er geen geld voor over om goede kleren voor hem te kopen.

Abeltje is er wel eens wat verdrietig van, want hij weet dat hij even goed kan werken als jongens met twee goede handen. Hij denkt bij zichzelf: — ik kan wel blijven zoeken tot ik een ons weeg. Ik ga wat anders proberen! Er zijn jongens in de stad, die hun kost verdienen met zakkenrollen. Weet jij wat dat is? Als er veel mensen bij elkaar staan, dan dringen die jongens er tussen door. Ze bonzen tegen iedereen aan, zodat de mensen niet voelen dat de jongens ondertussen gauw hun beurs uit hun zak halen. Of ze gappen gauw wat uit de tassen die de vrouwen op de markt bij zich dragen. Zo kun je vaak ook aan geld komen en voor geld is alles te koop.

Doordat Abeltje altijd alles met één hand heeft moeten doen, is hij met die ene heel handig geworden. Hij is met zijn ene vaak nog handiger dan iemand anders met twee.

Abeltje komt bij een volleerd zakkenroller in dienst. Die begrijpt meteen dat Abeltje met zijn ene hand heel wat kan en hij leert hem

precies hoe hij zijn hand in iemands zak moet laten glijden en hoe hij een halsketting los moet snijden of een ring van een vinger moet trekken zonder dat de eigenaar het merkt. Abeltje moet eerst een paar weken oefenen op de zakkenrollerschool. En dan wordt hij er op uit gestuurd. Hij moet voor zijn leermeester werken; dat betekent dat Abeltje alles wat hij steelt, thuis moet brengen. Er is niets voor hem bij. Hij krijgt wat eten en dat moet hem genoeg zijn.

Dan op een dag is Abeltje zo ver, dat hij uit stelen gestuurd kan worden. Zijn baas heeft gezegd dat er een rijke karavaan van kooplieden uit Arabië is aangekomen en daar moet hij nu maar eens gaan kijken. Hij moet zijn hulp aanbieden, de kamelen water geven of hooi en ondertussen moet hij kijken waar de kooplieden hun geld opbergen. Als het dan echt de moeite waard is, dan moet Abeltje het komen vertellen en dan gaat de baas er zelf op af.

Maar Abeltje wil een heel goede beurt maken. Hij denkt: het is beter dat ik arabieren besteel, dan dat mijn baas het doet, want die is zelf een arabier. Dat lijkt Abeltje niet goed, dat iemand zijn eigen volksgenoten besteelt.

Hij zal er zelf ook voor uitkijken in de toekomst, dat hij bij joden geen zakken rolt. Abeltje ziet dat er aan de bult van één kameel een heel mooi kistje hangt en hij denkt: daar zitten vast schatten in. Hij is steeds zoveel mogelijk in de buurt van dat kameel en opeens als er een ogenblikje komt, dat hij ongezien het kistje van zijn touwen kan lossnijden, dan haalt Abeltje het mes er door. Hij vangt het kistje op en wil er vandoor. Maar hij had niet gezien dat er buiten de kampeer-

plaats een politie-agent over het hek stond te kijken. Die zag alles wat Abeltje deed en die vangt hem op als hij met een vaart door de poort naar buiten komt vliegen.

— Kom jij maar eens mee naar het buro, mannetje!

Abeltje moet zijn kistje afgeven en met zijn oor tussen twee ijzeren vingers wordt hij naar het buro getrokken. Abeltje probeert te schreeuwen, maar hoe harder hij roept, hoe harder knijpen de vingers.

Hij moet eerst vertellen voor wie hij werkt.

— Voor de Blauwe Hand.

— Aha, dat dacht ik wel — een arabier. Je moest je schamen dat jij als jood voor een arabier uit stelen gaat! Je bent toch een jood?

— Ja, dat ben ik, uit de stam van Juda, zegt Abeltje trots.

— Man, en dan ga je werken voor een arabier!

Er klinkt zoveel minachting uit de toon van de agent, dat Abeltje zich inderdaad schaamt.

— Jij zou voor ons moeten werken, zegt de agent zachtjes.

— Voor jullie? Wat doen jullie dan?

— Sst, niet zo hard . . .

En dan begint de agent te fluisteren. Er is een groep joden, die allemaal de Messias verwachten en die hebben een verbond gesloten, een geheim verbond dat de Ondergrondse heet. Die mensen verwachten allemaal dat de Messias spoedig zal komen en dat die koning het land zal bevrijden van de romeinse onderdrukkers. Abeltje verwacht toch ook de Messias?

— Jazeker! zegt Abeltje, nou, schei maar uit!

— Zie je wel, dan hoor jij ook bij ons. Ik zal niets zeggen van het kistje dat je van de arabieren gestolen hebt, dat doen wij ook als we de kans krijgen. Laatst hebben we nog een kantoor van een geldwisselaar overvallen, die werken toch ook allemaal voor de romeinen.

We waren met vier agenten en nog drie gewone mensen. En we hebben heel wat buit gemaakt . . . Goed, dus je werkt voortaan voor ons en dit kistje is onze buit.

De agent neemt een dikke schroevendraaier en breekt het kistje open. De inhoud laat hem achterover vallen van verbazing. Abeltje helpt hem overeind en kijkt ook.

— Wat is dat? zegt hij, allemaal steentjes . . .

- Steentjes! Jawel, maar dan edelsteentjes. Jongen, daar kunnen we een heel leger van uitrusten.
- Is het stelen nu geen stelen meer? vraagt Abeltje zacht.
- Nee hoor, dit is prachtig, het komt van een arabier.
- Maar dat is toch ook een mens?
- Wat? Een arabier? Wou jij die gelijk stellen met ons, met de joden? Pas ervoor op, mannetje! Je moet nu eens en voorgoed onthouden, dat onze Messias maar één volk kent, en dat zijn de joden! De rest zijn heidenen, bah!
- Dus van die mensen mag je wel stelen?
- Zeker, het is voor de goede zaak.
- Vindt de Messias dat goed?
- Vast en zeker. Bid dat Hij spoedig komt en dood aan de vijand, dat is onze strijdkreet!
- Wat moet ik nou doen?
- Je gaat naar de herders. Daar heben we de meeste medestrijders onder zitten. En pas er voor op dat de Messias, als Hij komt, je goede handje niet vindt in de zak van een jood! Je kunt hier vannacht nog slapen en dan ga je morgen naar de velden, de velden

van Efrat, zoals Bethlehem ook wel genoemd wordt.

— En wat moet ik dan doen? vraagt Abeltje weer.

— Je meldt je maar bij Simon, Simon de Woeste. Die zal je wel vertellen wat je doen moet.

Hoofdstuk twee

Bij Simon de Woeste

„Om een wond sloeg ik een man dood,
en een jongen voor een klap.

Want Kain wordt zeven maal

gewroken,

Maar Lamech, en ik, zeven en

zeventig maal.”

Simon de Woeste zit op een heuveltje en neuriet zijn liedje. Zijn herderstaf heeft hij in de grond gestoken en zijn kin rust er boven op. De wilde baard wappert in de wind langs de staf. Simon zingt het liedje van de Onder-

grondse: wraak en vechten, dat is Simons verlangen. Hoe lang zucht het land nu al onder de harde vuist van de romeinen? Al zo lang als Simon leeft en nog langer. Nu en dan zijn er wel eens gevechten met de bezetter, maar die is zo sterk en heeft zoveel soldaten, dat het onmogelijk is om de overwinning te behalen. Dan zou er wraak genomen worden op de verdrukker, om alle smaad die ze het joodse volk hadden aangedaan, om alle mensen die onschuldig aan het kruis waren gestorven. Aan het kruis! Zo'n vreselijk moordtuig hebben de joden vroeger nooit gekend. De romein heeft die martelpaal in het land gebracht en maakt er veel gebruik van. Simon de Woeste voelt zich heet worden van kwaadheid als hij denkt aan alle ellende waarin het joodse volk is gekomen. In eigen land moeten ze zich buigen voor de vreemde overheerser, dat is wel het allerergste!

Als Simon de kans krijgt om een romein dood te maken, dan zal hij het niet laten. Hij zal op die manier al vast de weg effenen voor de grote Messias. Want Simon is er zeker van dat Hij spoedig zal komen. Dat had zijn vader gezegd en die had het weer van zijn vader gehoord en die weer van zijn vader en

zo was het al eeuwenlang verteld: de profeet had gezegd dat de Messias zou komen om Zijn volk vrij te maken.

En daarom is Simon ook lid geworden van de Ondergrondse. Daarom doet hij ook mee om wapens te verzamelen, zodat de Messias meteen een legertje goede soldaten zal hebben als Hij komt. O, dat Hij spoedig kome — en dood aan de vijand!

Simon mikt een schaap dat de verkeerde kant uit wil een kluitje zand tegen zijn kop. Verschrikt keert het dier terug in de kudde.

Simon kijkt eens rond. In de verte ziet hij andere herders met hun kudden. Zelfs tot heel in de verte, een eindweegs in de woestijn van Juda, hangen de stofwolken, die verraden dat er een kudde aan het weiden is.

— Een volk van schaapherders, denkt Simon een beetje minachtend. De arabieren waren bedouïnen — kamelenfokkers, maar de joden hadden enkel schapen. Kamelen zijn voor de joden te groot, zij mogen omgaan met weerloze, stomme schapen. Zij hoeven niet te vechten met een wild geworden kameel — zij kunnen een afgedwaald schaap gaan opzoeken en als het gewond is, zelfs nog op de nek naar huis dragen. Vroeger moesten de

herders nog wel eens vechten met een beer of een wolf. Heel vroeger waren er zelfs wel eens leeuwen, die de kudden aanvielen en een man als koning David kreeg de kans om met een leeuw te vechten. Ha, dat was nog eens een tijd! Dat was die goeie ouwe tijd, heel wat anders dan de wereld van tegenwoordig met zijn moderne fratsen. Vooral die romeinen kwamen met een hoop onzin aandragen. Dit was niet goed meer en dat was ouderwets — zij zouden de joden wel eens even leren. Ze zeiden dat ze welvaart kwamen brengen, maar ondertussen richtten ze burchten in met soldaten en owee als de belasting niet op tijd betaald werd!

Simon windt zich weer op over die vervloekte romeinen, die heidenen, die Gods volk overheersen. Simon wil ook vechten! Als er dan geen leeuwen meer zijn en geen wolven — romeinen zijn er wel! En Simon weet vast en zeker dat hij nog eens de overheersers zal aanvallen en doden. Ze moesten eens weten dat de herders overal wapens hebben verborgen, zelfs tot in de stallen. En ze moesten eens weten dat Simon ook aanvoerder is van de opstandelingen onder de herders! Als de verdrukker dat eens wist, dan wachtte ook

Simon het kruishout. Maar de romein denkt niet aan de herders. Dat verachtelijke volkje wordt gewoonweg vergeten. Ze hebben zelfs geen oproep voor de volkstelling gehad. Beter zo! Dan kunnen ze naamloos blijven en straks als de opstand begint, totaal onbekend zijn. Als ze voor de volkstelling geen oproep krijgen, dan zal de romein zeker niet veel van hen afweten. Want voor die telling wordt niet gauw iemand overgeslagen. Iedereen moet zijn formulier invullen en zeggen hoe groot zijn gezin is, zodat de verdrukker precies kan zien hoeveel belasting ze kunnen eisen. Simon heeft wel gehoord van de verhalen over de telling. In Efrat, dat ze volgens de nieuwe mode Bethlehem noemen, moeten alle hotels en motels en pensions overvol zitten. Zelfs de kampeerplaatsen zijn stampvol met tenten. De bakkers, de melkboeren en de kruideniers kunnen er niet tegen werken. Nu in deze nare tijd de bezetter weghaalt wat hij maar kan, is er voor de joden zelf niet genoeg eten meer. En vooral is het moeilijk eten te krijgen in een stad waar je niet zelf woont. De winkeliers willen aan een vreemdeling niets verkopen, ze moeten eerst voor hun eigen klanten zorgen. Goed, in de

hotels kunnen de rijken nog wel wat kopen, mensen die het wel kunnen betalen. De anderen die later zijn gekomen en niet zo rijk zijn, moeten zelf eten gaan zoeken en dat valt niet mee. De boeren kijken een beetje vies als er weer een vreemdeling het erf op komt om tarwe of bonen. Maar de vreemdelingen willen wel betalen voor het eten en daarom strijken die boeren nog maar weer eens met de hand over hun hart. Dit is toch ook wel een gemakkelijke manier om rijk te worden!

De hond gromt.

Simon kijkt om zich heen. Wat heeft dat dier?

Daar komt over de heuveltjes een jongetje aan. Eén hand houdt hij stijf langs zijn lichaam, maar met de andere hand gooit hij steentjes voor zich uit.

De hond gaat staan en zet zijn nekharen overeind.

— Liggen, grauwt Simon.

De hond legt zich weer neer, maar verliest Abeltje geen moment uit het oog. Abeltje komt echter recht op hem aanlopen en als hij bij de hond is, buigt hij zich, om met zijn goede hand het dier in de nek te kriebelen.

- Beste hond, zegt hij tegen de hond.
- Vrede zij u, zegt hij tegen Simon.
- Dat heeft nog nooit iemand ongestraft gedaan, gromt Simon.
- Wat?
- Die hond aanhalen.
- Ik ben niet bang voor honden, zegt Abel-tje, ik slaap vaak bij hen in de beestestallen.
- Maar dit is een kwaje!
- Voor mij niet. Ik lust hem! Al kwam er ook een leeuw — ik zou hem kapot slaan zo-als koning David deed.
- Dus je bent ook jood?
- Nou en of! Uit de stam van Juda!
- Zozo! Wat kom je doen?
- Daar op de weg naar de stad zit een man met zijn vrouw. Ze kunnen in de stad geen plaats meer vinden en nu vragen ze of ze vannacht in de stal mogen slapen.
- In welke?
- Die daar in de rotsholte.
- En moet jij daarom komen vragen?
- Ja, zij waren erg moe, ze komen helemaal uit Galilea, uit Nazareth.
- Nazareth, zegt Simon verachtelijk. Wat uit Nazareth komt is niet veel zaaks. Hoe komen mensen van Bethlehem erbij om hele-

maal naar Nazareth te gaan verhuizen . . .
Dan kon die vent toch zelf wel even komen?
— Hij wil niet graag zijn vrouw alleen laten,
ze ziet er lang niet best uit, zegt Abeltje, die
op een knie bij de hond ligt en wat met hem
speelt.

— Welja, zegt Simon, zeg maar dat ze in de
stal kunnen, wij blijven vannacht toch in het
veld, het weer is nog best.

Abeltje gaat op een sukkeldrafje het hele eind
terug, tot hij aan de rand van de stad weer bij
de twee mensen komt, die daar ten einde
raad in het stoffige gras zijn gaan zitten.

— Het mag, zegt hij, ik heb de herders gevraagd. Ik wist het wel. Ik zelf slaap ook vaak in de stallen. Het is jammer dat de schapen er nu niet zijn, want dat is veel warmer. Je kunt er zo lekker tussen kruipen.

De vrouw glimlacht hem vriendelijk toe.

De man geeft hem een fooi.

— Kijk, dat is voor het hele stuk dat je voor ons gelopen hebt.

Abeltje steekt het geldstuk in zijn mond, een andere plek om het veilig te bewaren heeft hij niet. Dan keert hij zich om en loopt weer in de richting vanwaar hij gekomen is.

— Wat moet je hier nou al weer?

— Ik ben op zoek naar Simon de Woeste.

— Dat ben ik. Was de stal niet naar hun zin?

— Jawel, ik kom voor mezelf. Ik kom bij je werken.

— Ben je gek? Ik heb jou niet nodig. Ik moet een handige jongen hebben.

Het was zo, dat Simon wel graag een goede herdersjongen wilde hebben, maar niemand bood zich aan, omdat Simon de jongens sloeg en erg ruw tegen hen was. Zelfs de andere herders bleven zoveel mogelijk uit zijn buurt.

— Ik ben handig, zegt Abeltje, ook al kan ik maar één hand gebruiken en ik wil bij jou werken en bovendien word ik gestuurd door agent X uit Bethlehem — ik moet je dit briefje geven.

Simon neemt het briefje aan en tuurt er een poosje op.

— Ik kan er niks van lezen, zegt hij eindelijk. Jij?

— Ik wel, zegt Abeltje.

— Heb jij lezen geleerd?

— Ja, een klein beetje, geef maar eens hier dat briefje.

Abeltje moet ook eerst een poosje turen, maar dan leest hij hikkellend voor:

Waarde broeder Simon,

Vrede zij U!

Ik zend je hierbij Abeltje. Hij zij je tot hulp. Hij is een zeer waardevol medewerker, dat kan ik U uit ervaring verzekeren. Ik weet zeker dat hij U, ook in de toekomst, in vele dingen van groot nut zal zijn. X.

— Hm, broemt Simon. En waarom ben jij dan zo belangrijk?

— Ik weet het niet, zegt Abeltje. Ik heb een kistje van een arabier gestolen en daar zaten allemaal steentjes in. Eerst moest ik straf hebben, maar later was ik een beste jongen. De agent zei, dat ik een goeie was voor de Ondergrondse. Ben jij ook bij de Ondergrondse?

— Hou je stil, zegt Simon. Hij kijkt geheimzinnig om zich heen.

— Daar praat je niet zo open over, zegt hij als er niemand in de buurt blijkt te zijn.

— Waarom dan niet, het is toch een goede zaak?

— Zeker, domme jongen, maar als de verdrukker het te weten komt gaan we aan het kruis . . . Dus jij verwacht de Messias ook?

— Natuurlijk, wie nou niet?

— Niet eigenwijs zijn, zegt Simon, er zijn er maar genoeg die de Messias niet verwachten . . . Dus je wilt helpen?

— Jawel, als ik maar genoeg te eten krijg!

— Vast en zeker.

— En je mag me niet slaan!

— Slaan?

— Ja, iedereen die ik vroeg waar ik jou kon vinden, die zei dat ik maar beter niet naar je toe kon gaan. Jij slaat de jongens.

— Wie heeft dat gezegd, buldert Simon. Wie? Dan zal ik hem . . .

— Zie je nu wel . . . Ik weet natuurlijk niet hoe die mensen heten . . .

— Nou ja, kom maar mee. Ik weet wel hoe de mensen over me denken. Maar jou zal ik geen kwaad doen.

Eigenlijk is Simon een beetje bang voor Abel-tje. Hij is nog nooit een jongetje tegen gekomen dat zomaar met zijn hond ging spelen. En dan nog wel een jongetje met een lamme hand!

Zo'n jongetje, denkt Simon, dat moet wel een gezegende jongen zijn en het is altijd goed zo iemand bij je te hebben. Wie weet straalt er dan ook nog wel een beetje van de zegen op Simon af. Want Simon kan best wat meer zegen gebruiken. Hij is wel schaapherder en aanvoerder en hij heeft wel een mooie kudde, maar Simon heeft daar lang niet zoveel aan als de andere herders. Want die anderen drinken niet zoals Simon. De andere herders zijn wat rustiger en die hoeven niet in ieder geval één avond in de week dronken te zijn zoals Simon. Als Simon een schaap heeft verkocht en hij heeft weer wat geld verdiend, dan moet hij sterke drank hebben. En sterke

drank is duur doordat de onderdrukker er een hele hoop belasting op heeft gezet. Simon is een drinker, een dronkaard. Simon denkt dat hij het drinken niet laten kan. Want juist als hij dronken is, dan verlangt Simon erg naar zijn Messias. Dan wil hij meteen wel alle zwaarden tevoorschijn halen, die ze hier en daar verborgen hebben en dan er maar op af! Dan houdt Simon lange toespraken tegen de andere herders, als ze samen bij het vuur zitten. En dan kommandeert hij als een hoofdman over honderd — dat zal hij zeker worden als de Messias er een keer is.

Goed, Simon neemt Abeltje mee. Het begint al tegen de avond te lopen en hij heeft met de andere herders afgesproken dat ze samen bij gindse heuvel een kamp voor de nacht zullen inrichten.

— Kun je ook slingeren?, vraagt Simon.

— Zal ik het laten zien?

Abeltje zoekt een paar goede stenen en doet er één van in de slinger, die hij als een gordel om zijn middel heeft gebonden, zo lang hij hem niet gebruikt. Hij klemt eerst de steen in de slinger onder zijn arm, zodat de riemen strak staan en dan met een ruk slingert hij twee keer rond en weg vliegt de steen. Hij

spat kapot op een rotsblok, dat boven op een heuveltje ligt.

Simon steekt van verbazing zijn ene hand helemaal in zijn baard en krabt daar wat rond.

— Nog eens? vraagt Abeltje.

— Hm, bromt Simon, maar dan raken op precies dezelfde plek.

Abeltje mikt nu ekstra goed en zijn steen treft

het rotsblok weer, nog geen tien centimeter van de eerste treffer af.

— Hm, zegt Simon, en dat betekent: lang niet gek!

Hoofdstuk drie

In de velden van Efrat

Op een heel smal paadje tussen een rotsblok en een bosje staat Simon de Woeste wijdbeens zijn schapen te tellen. Abeltje en de hond drijven langzaam de kudde op en zorgen dat er geen van de schapen weg kan lopen. Eén voor één gaan ze onder Simon door zodat hij ze kan tellen. Achter hem is een dal dat heerlijk beschut tussen de heuvels ligt — daar zullen de schapen overnachten.

Vier en twintig,
vijf en twintig,
zes en twintig . . .

Simon zorgt wel dat er niet één schaap langs hem heen loopt, ze moeten allemaal onder

hem door, Simon is de deur. Elk schaap mag overnachten in het beschutte dal, maar het moet langs Simon heen, zodat hij ze kan tellen. Voordat het donker wordt moet Simon weten of alle schapen er zijn, zijn eigen, maar ook die van de boeren, die aan de hoede van Simon toevertrouwd zijn. Als er een schaap weg is en Simon kan het dier niet terugvinden, dan moet hij het vergoeden — hij moet er geld voor betalen. Maar als er een schaap verscheurd is door een wolf, dan moet Simon de resten meenemen en die laten zien aan de eigenaar. Dus als er ook maar één schaap tekort is, dan zal Simon er op uit moeten om te zien wat er mee gebeurd kan zijn. Maar het komt niet vaak voor dat er een schaap mist. Simon mag dan een grote bullebak zijn, maar hij is ook een goede herder.

Zo, dat is dat.

Alle schapen zijn in het dal en nu kunnen ze voor zichzelf een goed plaatsje zoeken voor de nacht. Ook de andere herders hebben in deze buurt hun schapen ondergebracht en als altijd komen ze allemaal weer op dezelfde plek terecht. Hier hebben ze vroeger al meermalen een kampvuur gehad. Hoeveel herders zullen hier al hun schapen hebben geweid?

Aartsvader Jacob, Juda, de knechten van Boaz en vast en zeker ook koning David. Zij alle hebben op deze plaats gelopen met de staf in de hand en ze hebben hun schapen voor de nacht in dezelfde dalletjes gedreven en daar hebben ze de putten geopend om de schapen drinken te geven.

Abeltje is druk bezig met een leren zak om water te scheppen in de goten, zodat de schapen er uit kunnen drinken. Abeltjes armen worden er moe van, want honderd schapen

lusten een hele sloot water. Simon is bezig enkele schapen te melken, zodat hij en Abeltje straks wat te eten hebben. Hij doet er meel door en kookt daarvan een dikke pap. Dan is er nog een lam dat met zijn poot tussen de rotsen bekneld heeft gezeten. Dat wordt geslacht en dan hebben Simon en zijn knecht ook gebraden vlees bij de meelpap. Abeltje heeft de hele dag gelopen en nog zo goed als niets te eten gehad, zodat hij nu goed zijn best doet. Simon verwondert zich over de eetlust van dat jong. De hele kampplaats hangt vol met geuren. Overal zijn de herders aan het braden en koken. De honden lopen hongerig rond.

Als ze allemaal hun maal gehad hebben komen de herders bij elkaar zitten. Ze praten over hun schapen en over hun honden en ze foeteren op de knechtjes, die dit niet goed deden en dat hebben vergeten. En natuurlijk praten ze over de Ondergrondse en over de Messias, voor wie ze zullen vechten als Hij komt.

De Messias, dat zal nog eens een goede aanvoerder worden! Die zal direct in alle hoeken van het land vrijwilligers gaan vragen en Hij zal ze als goede soldaten oefenen in de

woestijn en als ze dan sterk genoeg zijn, zal Hij ze leiden in de aanval tegen de Romeinen. Dan zullen ze koning Herodes uit zijn paleis jagen, want die doet toch niets anders dan spelen en heulen met de vijand. Dan zal de Messias als nieuwe koning de stad Davids binnenrijden! Hij zal korte metten maken met alle vijanden, Hij zal ze als voetbank gebruiken voor zijn troon — ze zullen voor Hem knielen en Hij zal ze de voet op de nek zetten.

De herders zijn benieuwd waar de Messias vandaan zal komen.

— Uit Bethlehem natuurlijk, zegt één van hen.

— Dat is de stad Davids en daar zal het gebeuren!

— Nou, dan mag er in Betlehem wel eerst eens opruiming gehouden worden, want daar zijn er niet veel meer, die nog echt geloven in de komst van de Christus.

— Bethlehem is een echt wereldse stad geworden . . .

— Er wordt gedanst en er is iedere avond voorstelling in de schouwburg . . . Efrat is niet meer wat het vroeger was. In die goede oude tijd kwam je nog priesters tegen die echt

met het volk meeleeften en ook vol waren van de verwachting van de grote Koning . . . Nu staan ze met dure kleren aan op de straat-hoeken te bidden, maar daar hebben wij niets aan. Hielpen ze den mensen maar in hun ellende. Profeteerden ze nog maar zoals Elia vroeger!

— Ons land gaat ten gronde als de Messias niet spoedig komt!

— Hij komt, wees maar niet bang!

— En Hij komt hier in Bethlehem, dat zegt de profet Micha.

— Man, dat bestaat toch niet; hoe zal de Regeerder van de hele aarde voortkomen uit zo'n wereldse stad. Ga nu eens even na, wie van de inwoners van Efrat acht jij nu geschikt om koning te zijn over de ganse aarde? Niemand toch zeker!

Terwijl het gesprek zo voortgaat zit Simon wat afzijdig nog op een bot te kluiven. Hij is niet zo'n prater. De andere kunnen het allemaal met hun mond wel af. Iedere avond zitten ze weer grote plannen te maken. Simon doet er niet aan mee; wat de herders nu met hun mond doen, dat zal Simon straks wel met zijn handen doen. Ze zullen zien dat

hij minstens hoofdman over honderd wordt in het leger van de Verlosser. Met de mond is iedereen een held, maar Simon zal straks tonen dat hij werkelijk durft.

De avond valt en het begint kouder te worden. De herders wikkelen zich dicht in hun mantels en in hun kleden. Sommigen hebben schapehuiden om tegen de kou. Iemand pookt het vuur nog eens goed op en een enkeling rolt zich lekker in zijn mantel, met de rug naar het vuur, om te gaan slapen. Simon wil ook wel slapen, maar er is onrust in hem. Hij heeft nog dorst. Er is water genoeg in de put, maar Simon heeft geen trek in water. Water is voor de vissen, zegt Simon, en de vissen gaan er soms nog dood in. En verder geef je water aan een schaap, maar een man als Simon heeft iets anders nodig. Zijn keel is droog en hij zal nooit kunnen slapen als hij niet eerst wat sterke drank krijgt.

Sjongejonge, denkt Simon, dat gaat zo niet. Zo kom ik de nacht niet door. Maar om nu nog helemaal naar Bethlehem te lopen, daar heeft hij ook geen zin in.

Maar wacht eens even! Hij heeft immers een nieuwe knecht!

— Abeltje, kom eens hier, jongen!

Hij moet twee keer roepen, want Abeltje ligt lekker te soezen met een buik vol eten. Hij is weer tussen de schapen gekropen en daar ligt hij lekker.

Maar dan hoort hij dat Simon hem roept.

— Haal eens een fles drank voor me, jongen. Hier is geld. Ga naar Efrat en zie dat je wat krijgt.

Abeltje kijkt eens rond. Het is al bijna donker. Moet dat nu zomaar?

Ja, dat moet. Want Simon heeft dorst en als hij dorst heeft dan is er niets wat Simon tot andere gedachten kan brengen. De herders durven niet eens meer afkeurend te kijken, want Simon slaat er op als ze hem ergeren. Dan wordt hij echt woest. Dan trekt hij zijn grote mond vierkant open en dan brult hij als een stier.

Abeltje gaat voor de vierde keer door het woeste veld, over de heide, tussen de bosjes en de rotsen door. Even denkt Abeltje: als er nu eens een wild dier kwam . . .

Maar hij voelt naar zijn slinger en hij knijpt zijn lippen op elkaar. Laat ze maar komen! Abeltje is nog nooit voor een dier bang geweest. Als Abeltje helemaal alleen is, dan

speelt hij, dat hij een nakomeling van koning David is. En zo iemand kan natuurlijk nergens bang voor zijn, ook al heeft hij maar één bruikbare hand tot zijn beschikking.

Wat moet hij ook weer halen?

O ja, een dubbel maatje voor Simon.

Een dubbel maatje drank, en het moet sterk zijn.

Hoofdstuk vier

Abeltje in de stad

De stad is stampvol mensen.

Ze schuifelen door de Hoofdstraat in dichte drommen, en bekijken de uitstallingen van de kooplieden. De terrasjes van de café's zitten vol. Op de straathoeken hangen groepjes nozems rond, die bezig zijn te schreeuwen en mensen uit te lachen. Vooral als er een priester langzaam en waardig voorbij schrijdt, dan hebben ze allerlei spottende opmerkingen. Als de priester zich omkeert en de vuist dreigend opsteekt, lachen de jongens nog harder.

Abeltje zou er toch niet graag aan meedoen, want een overpriester blijft toch maar een overpriester.

Abeltje schuifelt tussen de mensen door. Uit gewoonte botst hij nu tegen de één dan tegen de ander aan. Wie weet valt er vanavond nog wat te verdienen. Juist op plaatsen waar veel mensen tegen elkaar lopen te dringen,

daar is Abeltje te vinden. En als hij tegen een rijk uitzierende meneer opbotst, glijdt zijn

goede hand als een windvlaagje langs die meneer z'n achterzakje. Abeltje heeft echter nog geen resultaat gehad. Hij durft ook niet goed, want er is steeds een grote angst in hem: als hij de Blauwe Hand maar niet tegenkomt.

Zo lang hij maar tussen de mensen blijft, zal hij echter niet gauw opvallen. Abeltje heeft nog nooit zoveel mensen in Bethlehem gezien. Hij vraagt zich af waar ze allemaal vandaan komen. En overal staan kraampjes en tentjes met warme vis en geroosterd vlees, want iedereen wil aan deze drukte zoveel mogelijk verdienen.

Goed, hebben alle mensen gedacht, als we dan toch een dag naar Bethlehem moeten, dan maken we er een mooie dag van. Ze zien nog weer eens oude neven en nichten en ooms en tantes en ze maken er een familie-visite van.

Alle hotels zitten vol.

Alle motels zitten vol.

Op de campings is geen plaats meer.

Alle kroegen, knijpen, herbergen, restaurants en pensions zitten boordevol mensen. Iedereen heeft familie te logeren.

Abeltje gaat een duur restaurant binnen.

Waarom ook niet? Hij heeft nu immers geld! Maar bij de mooie draaideur staat een portier met een heel deftig uniform aan. Terwijl Abeltje vol bewondering naar die mooie kle- ren loopt te staren, vergeet hij uit de draai- deur te stappen. En de portier draait hem met een boos gezicht weer naar buiten.

Straatschoffies kan hij in zijn deftige eethuis niet gebruiken. Abeltje hoeft niet eens meer te proberen binnen te komen. Hij gaat verderop. In een klein hotelletje probeert hij weer binnen te komen, maar in de gang wordt hij al gesnapt en hij gaat de deur weer uit.

En toch moet ik drank hebben, denkt Abel- tje, anders zwaait er wat. Hier dat kleine kroegje maar eens in. En nu ziet hij echt kans om tot de tapkast door te dringen. Maar als hij om een dubbel maatje drank vraagt, zegt de waard: — jij jenever? Hoe oud ben je?

— Dat weet ik niet.

— In ieder geval ben je nog geen zestien en ik mag aan kinderen beneden de zestien geen alcoholhoudende drank verkopen.

Abeltje loopt weer op straat zonder drinken voor Simon.

Zo gaat het mis.

Er moet iets op gevonden worden, want anders zal Simon hem slaan.

En dan ziet Abeltje plotseling de agent die hem gevangen genomen heeft. Hij rent naar hem toe en trekt hem aan de jas.

— Luister eens, ik moet drank kopen voor Simon, maar niemand wil me iets geven. Kun je me niet helpen?

— Heb je de boodschap voor mij gedaan bij Simon?

— Ja.

— En heeft hij je aangenomen?

— Ja, maar nu moet ik drank kopen.

— Simon moest niet meer drinken.

— Vertel jij hem dat maar.

— Jaja . . . Goed, ik zal drank voor je kopen.

De agent gaat een café binnen en komt even later met een fles terug.

— Hier, breng dat maar naar Simon en doe hem de groeten.

— Goed zo, zegt Abeltje, nu krijg ik tenminste geen slaag.

En daar gaat Abeltje de poort weer uit met de fles onder zijn arm. Buiten de stadspoort is het gelukkig wat rustiger. Hier en daar

zitten nog wat mensen te praten aan de kant van de weg, maar de meesten zijn in hun tenten gekropen om te slapen.

Het geschreeuw van dronken mensen en het lawaai van de nozems is hier al minder te horen. Ook is het hier frisser. In de stad is overal de hitte van de dag tussen de muren blijven hangen, maar hier waait een koele avondwind.

Abeltje kikkert er helemaal van op. Hij fluit een klein deuntje en stapt vrolijk verder met de fles onder zijn arm. Het geluid van de stad wordt al vager en vager.

Wacht, denkt Abeltje, zal ik nog eens even naar die mensen in de stal gaan kijken of ze goed onderdak gevonden hebben?

Maar misschien slapen ze al. Hij kan maar beter doorlopen. Simon niet te lang op zijn fles laten wachten — hij mocht eens kwaad worden.

Wat is het licht, denkt Abeltje.

Het is niet de tijd voor volle maan en toch is de hemel veel lichter dan anders.

Abeltje springt over een greppel om dwars door het veld naar de kampeerplaats van de herders te gaan. Zelfs kan hij allerlei stenen en bosjes duidelijk onderscheiden, zo licht is

het. Abeltje blijft staan en kijkt de hemel langs. Het is net als anders, alleen heel in de

verte staat een grote ster, die veel helderder schijnt dan de andere.

Abeltje staat te bijten op een grasje. Hij spuwt een stukje op de grond, neemt zijn fles onder de andere arm en gaat weer verder. Simon kan niet langer wachten.

Abeltje begint op een sukkeldrafje te lopen — naar de herders die daarginds de wacht houden over hun kudden.

Hoofdstuk vijf

Hij ontmoet de engelen

Abeltje loopt te dromen.

Hij let helemaal niet op.

Hij heeft in de verte het licht gezien van het kampvuur en daar heeft hij zijn koers naar bepaald en toen is hij zomaar wat door blijven sjokken.

Af en toe struikelt hij over een graspol. Hij heeft ook een lange dag achter de rug, geen wonder dat hij wat slaperig begint te worden. De fles klotst onder zijn arm bij iedere stap. Abeltje droomt over Simon.

Hij hoorde het klotsen in de fles en hij dacht ook: Simon moest niet drinken. In de stad heeft hij genoeg dronken mensen gezien en hij weet heel goed hoe erg die er aan toe zijn. Als Simon hoofdman over honderd wil worden in het leger van de Messias, dan moet hij ophouden met drinken. Als ik nu eens de fles kapot gooide . . .

Zo, pats, daar op die steen!

En dan tegen Simon zeggen dat hij niets krijgt.

Simon zou vreselijk kwaad worden en gaan schelden.

Misschien zou hij hem wel slaan.

Abeltje is al vlak bij de herders. Iedereen schijnt te slapen. Alleen bij het kampvuur zit nog een brede figuur. Dat is natuurlijk Simon. Abeltje zal de fles toch maar niet weggooien — hij kan beter goede vriendjes met Simon zien te blijven.

De honden staan waakzaam naar Abeltje te kijken.

Maar dan, midden in een stap, blijft Abeltje staan.

Hij kijkt naar de hemel, want het licht wordt ineens veel sterker nog; hij moet de ogen er bijna voor dichtknijpen.

Daar staat een engel, midden in het licht uit de hemel.

Bij het kampvuur hoort Abeltje een kermende stem: Erbarm U, Heer!

Dat is Simon, die is bang.

En Abeltje is ook een beetje bang, want hij weet wel: als iemand een engel ziet, dan moet hij sterven. En Abeltje wil nog niet graag sterven, want het gaat nu juist zo mooi.

Abeltje valt op zijn knieën, net als hij Simon

heeft zien doen. En hij steekt zijn armen de lucht in.

— Wees maar niet bang, zegt de engel. Wees maar niet bang, ik kom jullie juist heel blij maken en niet alleen jullie, maar het hele volk.

Abeltje houdt zijn handen voor zijn gezicht, maar nu de engel zo vriendelijk spreekt, waagt hij het toch om eens tussen de vingers van zijn goede hand door te kijken.

— Nu is de Messias geboren, zegt de engel, in de stad Davids is de Heiland geboren, de Christus . . .

— Halleluja, zegt Abeltje.

— Ga nu maar kijken, zegt de engel, je kunt het kind herkennen aan dit teken: het ligt in een kribbe, gewikkeld in doeken . . .

— Halleluja, zegt Abeltje.

En dan ineens is de hele lucht vol engelen. Het is geen nacht meer in de velden van Efrat, maar het is overal licht geworden door de engelen, die het licht van de hemel uitstralen. Het is alsof er een groot leger voorbij trekt, zoveel engelen zijn er.

EN ZE ZINGEN!

Ze zingen! Abeltje wordt er helemaal koud van, zo mooi is het:

Ere zij God!
Ere zij God in de hoogste hemelen!
En vrede,
Vrede op aarde!
En in de mensen:
welbehagen!

Overal liggen de herders op hun knieën. Ze zijn wakker geworden van de verschijning der engelen en ze buigen zich bang en eerbiedig voor het hemelse feest.
Het hele leger van engelen is langs getrokken, één grote optocht, een parade voor de nieuwe koning. Eén groot feest!
Als de laatste rij langs is, kijken de herders elkaar aan.
Ze roepen luid van verbazing.
Heb je dat gezien!
Hoorde je dat zingen?
En heb je verstaan wat ze zongen?
En heb je de boodschap gehoord, die de heraut kwam brengen?
De Messias is geboren!
De Verlosser!
Onze nieuwe Koning!
Ha, onze Koning. Dood aan de verdrukker!
schreeuwt er iemand.

Nee, het is Simon niet.

Simon zit nog op zijn knieën en kijkt versuft voor zich uit in het vuur. Nu is het zover, nu is het zover, denkt Simon maar aldoor.

— Kom, zegt één van de herders, laten we naar Bethlehem gaan om te zien wat er gebeurd is, nu de Here ons dit heeft gezegd.

— Ja, kom op, roept Abeltje.

Hij is weer vol moed en hij wil nog wel eens de tocht naar Bethlehem maken.

In een kribbe, heeft de engel gezegd. Dat betekent dus dat het kindje moet zijn op een plaats waar dieren zijn. Wacht eens: in een stal natuurlijk. Dat kan best nu de stad zo vol is.

Maar wacht nog eens: dat is natuurlijk . . . die man en vrouw . . . in de stal . . .

— Kom op, roept Abeltje, ik weet waar het is! Kom maar mee! Hij rent weg.

Maar als hij twintig stappen weg is, merkt hij dat hij nog altijd de fles voor Simon onder zijn arm heeft. Hij rent weer terug en gooit de fles voor Simon neer.

— Hier is je rommel, zegt hij en rent weer weg.

Simon is echter ook van plan om mee te gaan kijken. Hij pakt in gedachten de fles op en

steekt die in zijn zak zonder er verder bij na te denken.

En dan loopt hij achter de herders aan, die druk pratend zich naar Bethlehem begeven. De honden, die bang weggekropen waren voor de engelen, zijn weer voor de dag gekomen en rennen om de herders heen. De schapen blijven alleen achter in het veld — schapen zonder herder.

Hoofdstuk zes

Er is een kindje geboren

Abeltje loopt springend en zingend voor de herders uit. Hij probeert het lied dat de engelen zongen.

De herders praten over de nieuwe Koning. Ze moeten het wel geloven, want ze hebben allemaal de engelen gehoord en gezien. Maar het is wel moeilijk om aan te nemen dat de nieuwe koning in een stal geboren is.

Dat is erg. Geen pracht en praal zoals bij

koning David en bij Salomo, geen goud en geen wierook. Het is wel erg moeilijk om aan te nemen dat dit werkelijk de beloofde Koning is. Geen luister, geen koninklijke waardigheid — maar gewikkeld in doeken, als één van de allerarmsten liggend in de voerbak van een beestenstal.

De herders hopen dat het allemaal nog zal meevallen. Dat de engelen beeldspraak gebruikten toen ze over een kribbe vertelden. Maar ze twijfelen daar toch ook zelf aan, want er is helemaal geen paleis in Bethlehem, dus er moet wel iets bijzonders aan de hand zijn met de nieuwe Koning. En had de profeet het vroeger al niet gezegd, dat de Messias een man van smarten zou zijn, en dat Hij veracht zou worden?

Het is wel moeilijk om dit te geloven.

Wat is er nu aan een koning, die veracht is? — Laten we hopen dat het allemaal meevalt en dat het toch een echte koning wordt, zeggen de herders tegen elkaar.

— Hierlangs, zegt Abeltje, kom maar achter mij aan, ik weet wel waar het is — denk ik.

— Kijk eens, wat een lichte ster. Die zag ik daarnet ook al, zegt Abeltje. Het is net of hij dichterbij gekomen is!

Hij kijkt door een kiertje van de deur.
Binnen zijn mensen.
De stal wordt een beetje verlicht door een
klein lampje.
Daar staat de kribbe!
En het kindje ligt er in.
Abeltje moet de deur wat verder open doen,
want de herders willen ook wel wat zien.

- Is hier de Messias geboren, vraagt er iemand.
— Gij zegt het, zegt de man in de stal.

— Mogen we even binnen komen?

— Jazeker, kom maar verder.

Abeltje is nog steeds een van de voorste. Met een verlegen glimlach schuifelt hij dichterbij. Dit zijn de man en de vrouw die hij vanmiddag geholpen heeft.

Ze herkennen hem, de vrouw lacht tegen hem.

— Ik wist dit niet, zegt Abeltje verontschuldigend.

— Als ik het geweten had, dan had ik wel een betere plaats voor U opgezocht.

— Het is heel goed zo, zegt de vrouw.

— De engelen hebben tot ons gesproken, zegt een herder. Ze zijn ons verschenen in het veld en ze hebben ons gezegd dat heden geboren is de Heiland, de Christus. En als teken zou hij liggen in een kribbe, in doeken gewikkeld.

De vrouw is blij met deze woorden. Ze zal nooit meer vergeten dat engelen de geboorte van haar kind hebben verteld aan de mensen. Zonder dat ze het merkten zijn de herders allemaal voor het kribje geknield.

Als er een kindje geboren is, dan hoor je een geschenk te geven. Er is een herder die een heel mooie staf heeft. Hij heeft er heel lang

aan gewerkt om mooie figuren in de stok te kerven. Het is een buigzame, rechte tak en de herder is er altijd heel zuinig op geweest. Maar nu legt hij de staf bij het kribje neer, als een geschenk voor de nieuwe Koning.

Een andere herder heeft een mooie armband; hij wil toch ook iets geven aan het kindje daar in de kribbe. En hij legt zijn armband bij de staf in het stro.

Abeltje heeft niets.

Heeft hij niets? Wacht eens even . . . Toen hij vanavond zijn lamsbout kreeg, kon hij het niet helemaal op. Hij heeft een fijn stuk in zijn hoofddoek gewikkeld en dat kan hij geven.

Hij haalt het er uit en zit ermee in zijn handen. Je kunt zo'n klein kindje toch geen vlees te eten geven . . . Hij kijkt besluiteloos rond en dan staat hij ineens op en geeft de bruin gebakken bout aan de vader van het kindje. Die zal het wel lusten.

De man knikt dankbaar.

En dan piept de deur van de stal weer.

Er komt een woest hoofd om de hoek kijken, zo rood als een tomaat.

Er is maar één met zo'n hoofd.

Dat is Simon de Woeste.

Simon komt ook kijken.

Simon verwacht immers ook zijn Messias en hij wil erbij zijn als men Hem voor de eerste keer hulde brengt.

Hij schuifelt verlegen naar voren, nog helemaal onder de indruk van het gezang der engelen. Daar ligt het kindje! Het zal opgroeien en eenmaal het volk naar de overwinning leiden. Simon hoopt dat hij nog zo lang leeft dat hij mee ten strijde kan trekken. De Messias is een pasgeboren kind! Niet een sterke koning, niet een groot veldheer, maar een zuigeling. Simon denkt er aan hoe lang hij nog moet wachten voor dit kind groot zal zijn. Dan moet hij niet langer drinken, want daar kan geen mens tegen.

Simon voelt ineens de fles die hij in zijn zak heeft gestoken toen iedereen wegliep. Hij heeft nog geen kado gegeven; er ligt een mooie staf, een paar nieuwe sandalen, een armband.

En Simon legt zijn fles erbij.

En hij doet een belofte: nooit meer een druppel over mijn lippen, Heer! Ik wil het niet langer — helpt U mij!

En van dat moment af is Simon van de drank verlost.

— Halleluja, zegt Abeltje, neem ook mijn leven en laat het, Heer, toegewijd zijn aan Uw eer . . .

Simon komt overeind en kijkt Abeltje strak aan.

— Wil je wel eens maken dat je bij de schapen komt, bromt hij.

Dat wil Abeltje wel. Hij heeft nu de Messias gezien en hij zal wachten tot Hij groot is en dan gaat Abeltje met Hem mee. Maar voordat hij de deur van de stal weer uit gaat, trekt Abeltje de vader nog even aan zijn mouw . . .

— Hoe heet het kindje?

— Jezus.

Abeltje verliest de Here Jezus een poosje uit het oog.

Maar lange jaren later, als Abeltje al lang Abel geworden is, dan hoort hij dat er ergens een profeet is die Jezus heet. Abel laat dan zijn schapen in de steek en gaat op zoek. Hij vindt de Here Jezus ergens in Galilea en Abel loopt vele dagen achter Hem aan om naar Zijn prediking te luisteren en te kijken naar de wonderen die Jezus doet. Op een dag gaat Abel ook naar voren om te vragen of de Heer zijn hand gezond wil maken.

Het is tijdens een dienst in de synagoge. Op sabbat dus.

Op sabbat mochten de joden helemaal geen werk doen. De bakker mocht niet bakken, de timmerman niet timmeren en de dokter mocht geen zieken gezond maken.

Maar sabbat of geen sabbat, de Here Jezus doet zijn wonderen. Hij geneest alle zieken en ieder die door de duivel bezeten is, maakt Hij vrij.

Als Abel gaat staan om ook genezing te ontvangen, zegt de Here:

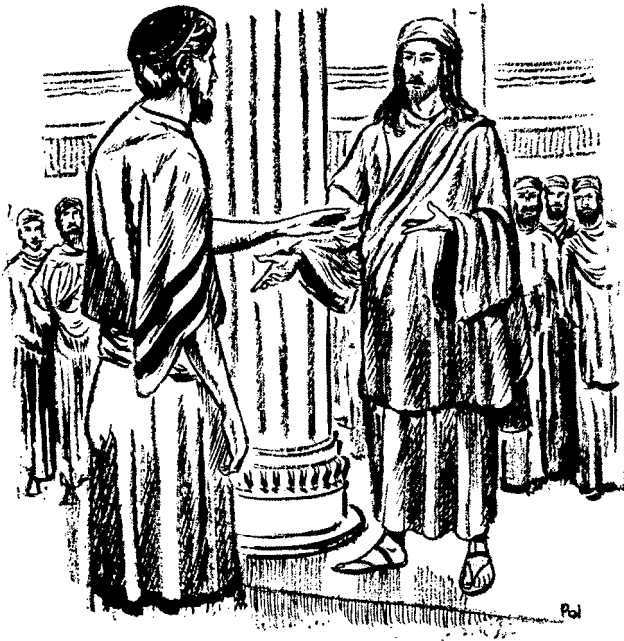
— Kom hier in het midden staan.

Abel komt naar voren zodat alle mensen hem duidelijk kunnen zien, ook de farizeërs, die niet willen hebben dat de Here Jezus op sabbat iemand geneest.

— Mag Ik op sabbat goed voor iemand zijn, vraagt de Here Jezus met luide stem, en Hij kijkt naar de farizeërs. Maar niemand antwoordt, daar is men te laf voor. Er vonkt kwaadheid uit de ogen van de Heer.

— Streck je hand uit, zegt Hij tegen Abel. En Abel steekt zijn verschrompelde hand naar voren.

En op hetzelfde moment wordt die hand gezond.

Abel wist dat de Here Jezus het kon, maar toch staat hij nog stom verwonderd naar zijn twee goede handen te kijken.

Hij draait zich om en laat ze aan de mensen zien.

— Prijst de Heer, zegt hij.

En de mensen juichen.

Maar de farizeërs sluipen de synagoge uit en overleggen hoe ze Jezus het best gevangen kunnen nemen om Hem daarna te doden.

— Heer, zegt Abel, ik wil U volgen waar Gij gaat!

— Goed, zegt de Here Jezus, volg Mij.

Hoofdstuk zeven

Abel

En Abel volgde de Here Jezus.

Het was allemaal heel anders dan hij zich vroeger had voorgesteld.

De Here Jezus vocht niet met de Romeinen. Hij had geen sterk leger. Simon de Woeste was helemaal geen hoofdman over honderd geworden. Het stond Simon helemaal niet aan, dat Jezus van Nazareth de onderdrukkers met rust liet.

Er kwamen mensen aan de Here Jezus vragen, wie ze gehoorzaam moesten zijn — God of de Romeinen.

De Here antwoordde: — Geef aan de Romeinen wat ze van u vragen en geef aan God wat van Hem is.

Van toen af is Simon niet langer met Jezus

mee gegaan. Was dat nu een koning!
Hij droeg helemaal geen kroon.
Hij had helemaal geen strijdwagens, geen
zwaard, zelfs geen stok.

Simon ging terug naar zijn schapen. Hij was
teleurgesteld.

Maar de Here heeft ook eens tegen hem ge-
zegd: Volg Mij.

En dat liet Simon nog niet met rust.

En Abel, die wel met de Here meeding, hij
hoopte dat Simon ook nog eens een echte
discipel van Hem zou worden.

Abel had zelf ook eerst moeten wennen aan
de woorden van Jezus. Abel had ook op de
vijand los willen stormen onder aanvoering
van de Messias.

Maar die Messias zei: — Heb uw vijanden
lief.

— De Romeinen liefhebben, zeiden de Joden
verbaasd. Wat is dat nu voor rare praat? Hoe
kunnen we die liefhebben — dood aan de
Romeinen! want ze doden ons.

— Zalig de vervolgd, zei de Here Jezus,
want het Koninkrijk der Hemelen is voor
hen bestemd.

— Wij willen niet een rijk in de hemel, zei-
den de Joden, we willen hier macht hebben,

zodat de Romeinen ons met rust laten. We hebben al jaren op een Verlosser gewacht, iemand die ons kan bevrijden van die gehate Romein.

— Wees vriendelijk tegen uw tegenpartij, zei de Here Jezus.

— Vriendelijk? Dood aan de Romein!

— Als iemand u op de rechterwang slaat, keer hem ook de linker toe.

— Hahaha! lachten de Joden.

— Bid voor hen die u achtervolgen, zei de Heer.

Toen stonden de Joden verstomd. Ze konden van verbazing en woede niet meer schreeuwen.

Ze gingen weg. De herders terug naar hun schapen, de boeren naar hun land en de vissers naar hun netten.

— Wie kan dan zalig worden, zeiden ze, toen ze er lang over nagedacht hadden.

Maar Abel bleef bij de Here Jezus.

— Ik kan niet meer leven zonder Hem, zei Abel als men hem vroeg. Ik zie aan al de wonderen dat het Koninkrijk Gods echt gekomen is. Waar de Heer is, daar is alles licht. En de Here Jezus trok rond door het hele

land. Hij verkondigde zijn Koninkrijk en er waren heel veel mensen die Hem volgden. Want ze zagen wel dat de Here toch werkelijk alle macht had.

Abel zag het ook wel.

Zondaren werden gered.

Mensen die gestolen hadden, of zakken gerold of gelogen — wat voor zonde ze ook gedaan hadden — ze kregen allemaal vergeving.

De Here zei: — zondig niet meer, en daarna konden heel veel mensen echt hun zonde laten.

Abel zag wel hoe machtig de Here was. Hij was echt Gods Zoon, want boze geesten gehoorzaamden Hem, zieken werden gezond, blinden werden ziende en lammen gingen weer lopen.

Abel begreep het nog niet allemaal.

De Here zei: — Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld!

En dan dacht Abel: — Als ik met de Here Jezus ga, dan heb ik helemaal geen zwaard nodig, en ook geen edelstenen om een leger uit te rusten! En hij wilde ook graag de mensen gaan vertellen over dat Koninkrijk. En later mocht hij gaan.

De Here stuurde hem en nog veel andere mannen er op uit.

Niet om vijanden te doden, maar om een blijde boodschap te brengen aan alle mensen. Om ze te redden van zonden, angst, ziekte en ellende.

— Zelfs duivelen zijn ons gehoorzaam, zei Abel tegen de Here toen hij terug kwam.

— Daarover moet je je niet verwonderen, zei de Here, het is nog veel geweldiger dat je een kind van God geworden bent en dat je naam geschreven is in de Hemel.

Abel had door de Here Jezus recht gekregen op een plaats in de hemel. Daarom was hij een burger van het hemelse Koninkrijk. Altijd!

Ook op die vreselijke dag, toen de Here Jezus gevangen genomen werd door de Joden.

Ze leverden hem over aan de Romeinen.

En Abel stond met andere discipelen op een afstand te kijken hoe de Here geboeid werd en voor de rechter gesleept werd.

Abel had wel iets voor de Here willen doen, net als Petrus, die een sabel had geleend en een soldaat een oor afsloeg. Maar Abel was helemaal verlamd van schrik.

Hij wilde wel van alles doen en zeggen.

Maar hij deed niets en hij zei niets.

De Here Jezus werd weggevoerd als een schaap dat geslacht wordt. Men sloeg Hem en spuugde Hem, maar de Here liet zien dat Hij werkelijk meende wat Hij gezegd had: hij deed niets terug.

Hij bad voor Zijn vijanden.

Bidden was ook het enige wat Abel kon doen.

Bidden en geloven.

Want hij herinnerde zich dat de Here Jezus eens gezegd had dat Hij zou sterven. Maar, had Hij gezegd, na drie dagen sta Ik weer op! En Abel wachtte drie dagen.

En de Here Jezus stond weer op. Precies zoals Hij gezegd had.

Toen Hij Abel en de anderen ontmoette, zei Hij: — Nu heb ik alle macht in de hemel en op aarde!

En ga nu maar heen, vertel alle mensen van Mij. Wees nooit bang, want Ik ben met jullie — Mijn Geest komt in jullie wonen!

En Abel ging ook de wereld in om de mensen van Jezus te vertellen. Nu hoefde de Here Jezus het niet meer zelf te doen. Abel en nog vele anderen gingen overal heen.

En na hen kwamen er steeds weer nieuwe mensen, die wisten dat de Geest van de Here Jezus in hen woonde. En ze gingen er allemaal op uit, de hele wereld over.

Ook vandaag nog, en ze vertellen allemaal aan iedereen dat de Here Jezus zondaren liefheeft.

Wil je ook meegaan, net als Abeltje?

